

En bondeskæbne fra udskiftningstiden

Af *Erling Petersen.*

I landsbyen Skafterup i Fuirendal sogn døde i aaret 1761 en gaardmand ved navn Povl Hansen. Faa dage efter hans jordfæstelse blev hans gaard af grevskabet Holsteinborgs forvalter bortfæstet til en landsoldat fra Nyrup, som hed Peder Pedersen¹). Han var gaardmandssøn fra Bisserup, men havde som sekstenaarig mistet sin fader og siden tjent for karl forskellige steder i grevskabet. Han var gift med Ellen Hansdatter, om hvis oprindelse der intet vides, men hun døde, da de havde boet i Skafterup et par aars tid²). Som det dengang var sædvane, gik der kun kort tid hen, før den unge bonde giftede sig igen, og hans valg faldt denne gang paa en af Skafterup bys piger, en datter af gmd. Hans Laursen Dansker og Sidse Nielsdatter; hun hed Anne Hansdatter og var ved ægteskabets indgaaelse 25 aar gammel³). I aarene fra 1767 til 1779 fødte hun sin mand fem børn, en søn Peder, f. 1773, og døtrene Margrethe, f. 1767, Sidse, f. 1774, Anne, f. 1776, og Lisbeth, f. 1779⁴).

Om disse fem børn ved slægtstraditionen en hel del at fortælle, dog med sønnen Peder som midtpunkt, idet hans

skæbne, der efter overleveringen formede sig paa tragisk vis, i nogen grad fremhæves paa baggrund af søstrenes mere jordbundne og hverdagslige levnedsløb. Beretningen herom, som før har været gengivet i egns- og slægtshistoriske skrifter⁵), stammer fra et af søsteren Annes oldebørn⁶) og lyder i sin helhed saaledes:

„En aften sidst i oktober 1790 kom der hovbud til Peder Pedersens gaard i Skafterup, at der den følgende dag skulle møde en mand til at tærsk og et par piger til at rense korn, gøre af lo, som det hed.

Tidligt den næste morgen gik sønnen, den syttenaarige Peder, tillige med sine to søstre, den sekstenaarige Sidse og den fjortenaarige Anne, til Holsteinborg for at gøre hoveri. Til deres uheld var der i nattens løb faldet et tykt lag tøsne, som „klampede“ slemt under træskoene; de arme børn vred om paa benene og faldt gang paa gang, og skønt de var gaaet hjemmefra i rette tid, kom de dog for sent til hov, og just som de stod og slog sneen af mod brostolperne, kom ridefogeden, der havde været i laden og set, at der manglede en mand. Da børnene saa ham, løb de, men ikke hurtigt nok; han naaede at svirpe Anne over benene, saa hun græd højt, men da han derpaa løftede pisken for at slaa Sidse, blev det Peder for meget af det gode. Han sprang til, og bomstærk som han var, løftede han ridefogeden fra jorden, drejede ham en halv gang i luften og slog ham af al magt i stenbroen, hvorefter han gik til sit arbejde. Fogeden maatte holde sengen et par dage oven paa den omgang, men glemte ikke derfor at straffe den opsætsige bondedreng. Da der var gaaet nogen tid, kom to mænd ind i laden, tog Peder og satte ham op

paa træhesten, hvor han maatte sidde et par timer, og da han endelig slap ned, gav de ham et brev, som han skulle bringe til København og aflevere efter adressen. Inden han gav sig paa vej, gik han dog hjem, fik noget brød i en pose og vandrede saa den lange vej til hovedstaden, hvor han maatte springe soldat. Tjenestetiden var endnu dengang 8 aar, men Peder kom først hjem efter 16 aars forløb, uvist af hvilken grund, og i disse mange lange aar var han næsten uden forbindelse med sit hjem. Han kunne jo hverken læse eller skrive, de derhjemme heller ikke, derfor hørte de kun fra ham, naar en eller anden lidelsesfælle, der hjemsendtes fra soldatertjenesten, lagde vejen om ad Skafterup med hilsen og bud fra Peder, at „han havde det godt“.

Da de seksten aar omsider var til ende, vendte Peder hjem, og havde der været sorg, da han rejste, saa var der nærmest fortvivlelse, da han fordrucken og gigtplaget kom hjem. Han levede i flere aar som indsidder og daglejer i sin hjemby, men blev aldrig til noget og giftede sig aldrig. Under hans lange fravær havde hans fire søstre lovet hinanden, at hvis de blev gift og fik sønner, saa skulle deres ulykkelige broder opkaldes; dette løfte indfrie de alle, og siden da har navnet Peder hyppigt været anvendt inden for slægten“.

Det kan ikke skjules, at der i denne beretning findes enkeltheder, som rent umiddelbart forekommer usandsynlige. Det er saaledes lidet troligt, at man paa Holsteinborg skulle

have gjort brug af træhesten tre aar efter, at en kongelig forordning havde nedlagt forbud mod anvendelsen af dette strafferedskab, og hvad den syttenaarige bondedrengs fabelagtige styrke angaar, saa har den kun hjemmel i en ganske vist sejglivet familietradition, hvortil yderligere kommer, at han næppe i en saa ung alder er blevet leveret til soldatertjeneste, og endelig kan der vel heller ikke ses bort fra, at der i selve handlingsforløbet i denne og andre beretninger fra hoveritiden findes visse lighedspunkter, som i og for sig hverken forringer historien eller gør den mindre sandsynlig, men som til gengæld taler for, at forholdene vedrørende bondedrengen Peder, hans slægt og den skæbne, han maatte friste, gøres til genstand for en nøjere undersøgelse. Resultatet heraf skulle fremgaa af det følgende:

Rent tilfældigt blev det den kønne lille beretning om de sorgfulde søstres indbyrdes løfte om at opkalde eventuelle sønner efter deres broder, der fik det første grundskud.

Den yngste søster, Lisbeth, blev $22/4$ 1804 gift med ungkarl Peder Maagensen af Tornemark og fik i dette ægteskab to døtre, Maren, f. 1806, og Anne Lisbeth, f. 1809. Efter Peder Maagensens død giftede hun sig med en enkemand i Kvislemark, Hans Mortensen, med hvem hun havde sønnen Peder⁷).

Om søsteren Anne, som jo ifølge overleveringen var med paa Holsteinborg hin skæbnesvangre dag, fortælles, at hun i sin ungdom var meget stærk, en egenskab, hun havde tilfældes med sine søskende. Naar hun med grevskabets øvrige ungdom var til hove for at rense korn, og ladefogeden ikke var til stede, saa skulle der prøves kræfter. Anne lagde sig da fladt ned paa logulvet, mens karlene væltede en sæk med ti

skæpper rug hen over hendes skuldre. Hun var da i stand til uden hjælp at rejse sig op med sækken paa nakken⁸). Hun blev omkring 1798 gift med en gaardmandssøn fra Nyrup, Niels Andersen. De havde tre børn, sønnen Peder Nielsen, f. 1801, og døtrene Anne, f. 1806, og Margrethe, f. 14/3 1811⁹).

Sidse, der jo ogsaa havde været begivenhederne paa nærmeste hold, blev gift med gmd. Hans Christensen fra Torne-mark. De mistede 1808 en 1/2 aar gl. søn Peder, men den næste søn, f. 1810, blev også kaldt Peder. Desuden havde de sønnerne Hans og Christen Hansen¹⁰). Sidstnævnte, der blev gaardmand paa Skafterup mark, havde efter sigende arvet sin mødrene slægts vældige kræfter¹¹).

Med den ældste søster, Margrethe, stiller sagen sig imidlertid ganske anderledes. Hun blev ca. 1790 gift med gartneren paa Fuirendal, der hed Peder Dansker. Han var søn af gartner Anders Dansker, der boede i Statfornærhuset ved Snedinge. Ved faderens død 1775 var han „i condition som gartnerdreng hos den kgl. gartner, hr. Bruun, ved Rosenborg slot“¹²). I 1793 fødte Margrethe Pedersdatter en lille pige, der i daaben fik navnet Mariane¹³), men som døde før forældrene. Det fremgaar imidlertid ikke af kirkebogen, at de ogsaa skulle have faaet en søn, men det kunne for saa vidt godt skyldes en forglemmelse fra kirkebogsførerens side, en formodning, som i nogen grad bestyrkes af det, der fortæltes om denne søns levned og efterkommere¹⁴). Desværre findes der intet skifte efter gartner Peder Dansker, der døde som pensionist i Tornemark den 13/3 1826¹⁵), men til gengæld er skiftet efter hans enke saa meget mere oplysende. Hun

havde faaet lov til at hensidde i uskiftet bo, eftersom der mellem hende og hendes mand var oprettet testamente.

Den 29/6 1839 anmeldtes for grebskabets skifteforvalter, at gartner Danskers enke, Margrethe Dansker, f. Pedersdatter, der boede i Rødebrohuset ved Fuirendal, afvigte nat var afgaaet ved døden. Da det var aften, og den følgende dag var en søndag, blev registreringen udsat til mandag formiddag. Gartner Dansker og hans kone efterlod sig ingen børn, men en arv paa 1109 rdl. 3 mk 3 sk., og som arvinger paa hans side nævnes efterkommerne efter hans søster Ellen Dansker og hendes mand Mads Lorentsen i Flakkebjerg og efter søsteren Inger Marie, der først havde været gift med møller Anders Fischer i Snedinge mølle, og efter hans død med forpagter Otto Christophersen paa Fuirendal. Disse skulle dele i overensstemmelse med loven, medens hendes arvinger skulle dele som søskende, saaledes at de mandlige arvinger fik hver to parter, de kvindelige hver én. Som arvinger efter Margrethe Dansker nævnes i skifteprotokollen kun tre, nemlig den femaarige Mariane, datter af hendes søstersøn, den foran omtalte gmd. Christen Hansen i Skafterup, hendes søsterdatter, Maren Pedersdatter af Kvislemark — og *hendes brodersøn*, den tyveaarige smedsvend Peder Pedersen i Bendslev¹⁶).

Det turde være særdeles oplysende dette skifte. Det slaar for det første et forsvarligt hul i familietraditionen om de fire søstres ordholdenhed, men aabenbarer tillige, at den Peder, der af overleveringen nævnes som søn af Peder Dansker og Margrethe Pedersdatter, i virkeligheden var søn af sidstnævntes broder, og da hun kun havde én broder, vil det sige, at beretningen om den af gift og drik ødelagte, afdankede

soldat, der aldrig giftede sig, heller ikke holder stik. Helt saa tragisk formede tilværelsen sig altsaa heller ikke for ham, og helt saa tidligt, som det fortælles, fik han da heller ikke livets haardhed at føle.

Fra 1791 førtes der lægdsruller, og endnu dette aar var Peder hjemme paa gaarden i Skafterup. Han var da 18 aar gl. og 65½ tm. høj. Aaret efter havde han lagt en tomme til sin vækst og tjente i Venslev, hvor han opholdt sig de næste tre aar¹⁷). I 1794 døde hans fader, gmd. Peder Pedersen fra Skafterup, og begravedes palmesøndag¹⁸). Der blev dog ikke tale om, at Peder fik lov at overtage sin faders fæstegaard. Muligvis har hans moder søgt at faa det ordnet saadan, men uden held. Hun saa sig til sidst nødsaget til at opgive fæstet, da hun var i restance med baade penge og korn, der dog blev eftergivet, da den nye fæster, husmand og landsoldat Hans Hansen, i 1795 overtog gaarden¹⁹).

I 1796 overførtes Peder Pedersen igen til Fuirendal sogns lægdsrulle, skønt han ikke havde ophold dér, og baade dette aar og det følgende ses ud for hans navn i lægdsrullen vedtegningen „recr. N. L. R. 95“, hvilket vil sige, at han i 1795 var blevet indskrevet som rekrut ved Norske Livregiment. I lægdsrullen 1799 ses noteret: „Ved regimentet — afsked 1803“²⁰). Disse vedtegninger afliver altsaa myten om de 16 aars tjenestetid, og deres oplysninger stadfæstes ydermere af Norske Livregiments stambog, der blandt 2. kompagnis grenaderer nævner „Peder Pedersen Skafterup, 66½ tm. høj, f. i Sjælland 1775, nr. 203 i stamrullen, blaa øjne, brunt haar, lutheran, leveret national 1. juli 1795 til 8 aars tjeneste, afsked fra regimentet 1. juli 1803“²¹).

Til grund for familietraditionen ligger altsaa den kendsgerning, at Peder virkelig *var* soldat — omend „kun“ i otte aar — samt at han gjorde tjeneste i København, idet Norske Livregiment havde til huse i den gamle Sølvgadens kaserne. Men om aarsagen til, at han maatte springe soldat, kan der kun gisnes. Stavnsbaandet, der jo oprindeligt var indført af hensyn til udskrivningen af soldater, var ganske vist ophævet flere aar i forvejen, men kun for dem, der var under eller over den militærpligtige alder. De bønder, der var over 14 og under 36 aar, var altsaa stadig bundet til stavnen, og først fra 1. januar 1800 løstes baandet for dem²²). Til denne kategori hørte Peder fra Skafterup, og der behøver i og for sig ikke at være nogen særlig aarsag til, at netop han af godset „leveredes“ til regimentet; paa den anden side kan der ikke ses bort fra muligheden af, at særlige forhold har gjort sig gældende, eftersom tidspunktet for Peders afgang til regimentet næsten faldt sammen med moderens opsigelse af fæstet og den nye fæsters overtagelse af gaarden, og begivenhederne hin dag paa Holsteinborg kan — bortset fra træhesteridtet — virkelig have udspillet sig saaledes, som familietraditionen fortæller. Men som sagt — man kan kun gisne.

Da Peder i 1803 vendte hjem til Skafterup saa meget anderledes ud, end da han rejste. I 1799 var der blevet foretaget udskiftning af byens jorder, og ved den lejlighed blev flere af byens gaarde flyttet ud paa marken, deriblandt Peders barndomshjem, idet Hans Hansen nævnes blandt udflytterne²³). Af den gamle gaard har han næppe genset mere end stuelængen med gaardsplads og have, maaske ikke engang saa meget, og ingen af hans nærmeste boede i byen længere. Sidse og Lisbeth var endnu ugifte og i tjeneste,

Margrethe og hendes gartner boede i et hus ved Fuirendal, mens Anne, der havde været gift i flere aar og nu boede i Tornemark, havde taget sig af moderen, der nød et enkelegat fra Holsteinborg²⁴). Der har altsaa ikke været meget tilbage af det, Peder rejste fra, og han slog sig da heller ikke ned i sit fødesogn, men tog tjeneste, hvor det bød sig. I tiden indtil maj 1807 var han gaardskarl hos købmand Beck i Skælskør, men forlod kort efter sin tjeneste, og den 5/6 samme aar blev han i Karrebæk kirke viet til pigen Mette Nielsdatter, f. ca. 1786. Hun var datter af husmand og skrædder Niels Hansen og hustru Karen Christensdatter i Gumpeturp²⁵). Kort tid efter brylluppet flyttede de ind i en indsidderstue i Tornemark, og Peder ernærede sig ved at gaa paa dagleje. Han fik forøvrigt i disse aar opfrisket sine krigskundskaber, idet han under krigen mod England 1807—14 tog del i det lokale kystforsvar²⁶). I efteraaret 1808 fødte hans hustru en datter, som ved hjemmedaaben den 9/10 fik navnet Mariane, og som altsaa opkaldtes efter Margrethe og Peder Danskers eneste barn. Ved fremstillingen i kirken den 20/11 blev Mariane baaret af Niels Nielsens kone, Ellen Pedersdatter i Tornemark, og som faddere fremtraadte Niels Nielsen selv, barnefaderens svoger, Niels Andersen fra Skafterup, hans yngste søster, Lisbeth Pedersdatter, og hendes mand, Peder Maagensen fra Tornemark. Den lille Mariane fik imidlertid ikke lov at leve ret længe; hun døde, da hun var godt to aar gl. og blev begravet dagen efter kyndelmisse 1811, og en søn Peder, f. 28/2 1814, gik det paa samme maade, han døde 11/2 1816. Paa det tidspunkt boede forældrene i Nyrup, og der fødtes 27/9 samme aar en datter, der fik navnet Ellen. Senere flyttede familien til Skafterup, og her

fødtes den 8/4 1819 endnu en søn, som ved hjemmedaaben fire dage senere fik navnet Peder. Ved daabens konfirmation i kirken den 31/5 blev drengen baaret af sin faster, Anne Pedersdatter, hvis mand, bmd. Niels Andersen af Skafterup, var fadder sammen med gmd. Ole Nielsen og kone Ellen af Skafterup og gmd. Christian Pedersen af Bisserup. — Faa maaneder senere, den 24/9 1819, gjorde døden imidlertid en ny høst i det lille indsidderhjem. Denne gang var det dog ikke et af børnene, men husfaderen selv, der maatte neje sig for dødens overmagt. Peder Pedersen, tilforn grenader ved Norske Livregiments 2. kompagni, var ved sin død kun 46 aar gl. Men hans enke, den kun 33-aarige Mette Nielsdatter, der nu sad ene med to smaabørn, trøstede sig, som det dengang var skik, ret hurtigt. Allerede den 3/12 samme aar giftede hun sig med den syv aar yngre Hans Hansen fra Karrebæk²⁷). De blev viet i Fuirendal kirke, men flyttede fra sognet og bosatte sig i Gumperup, Karrebæk sogn. De fik fire børn, hvoraf dog de to døde som smaa²⁸). I 1845 boede Mette Nielsdatter som enke i fattigboligen i Karrebæk, og fem aar senere opholdt hun sig hos sin datter af andet ægteskab, Anne Cathrine, der var gift med „huusmand og søfarende“ i Karrebæk, Jacob Andersen²⁹). Her døde hun kort tid efter.

De børn, Mette Nielsdatter og Peder Pedersen havde sammen, synes ikke at have fulgt med moderen, da hun rejste fra sognet, men blev vistnok opfostret hos deres faders familie. Det gjaldt i hvert fald for drengen Peders vedkommende. Han kom i pleje hos sin faster Margrethe og hendes mand Peder Dansker i Rødebrohuset. Her var han, indtil han i 1833 blev konfirmeret³⁰). Derefter kom han i smedelære

og arbejdede i 1839 som svend i Bendslev. I modsætning til sin fader slap han for at springe soldat; allerede mens han var i Bendslev, havde han „aareknuder paa venstre ben og aaben benskade paa samme“³¹), en skavank, som aldrig heledes, men som ikke forhindrede ham i at blive meget gammel. Det kassationsbevis, han fik paa sessionen, blev bevaret langt op i tiden³²).

Mens Peder opholdt sig i Bendslev, døde som nævnt hans gamle faster, gartner Danskers enke. Ved skiftet var skolelærer Pedersen i Tornemark værge for den unge smedsvend, som arvede 277 rdl. 2 mk. 4¾ sk., et efter tidens forhold ret anseligt beløb³³). 1. maj 1844 fik han arbejde som smed paa Gunderslevholm, hvor han virkede i fire aar, og hvor han forøvrigt lærte den pige at kende, som senere blev hans kone. Hun hed Ane Margrethe Jensdatter og var fra Aversie, hvor hendes fader var gaardmand og sognefoged. Hun tjente som pige paa Gunderslevholm³⁴). Efter at de havde giftet sig,*) boede hun en kort tid i Aversie, og her blev deres ældste barn født**). Det var en pige, der i daaben fik navn efter Margrethe Peder Danskers, den faster, Peder Pedersen skyldte saa meget. Opholdet i Aversie blev ikke af lang varighed. I 1844 drog den nygifte smed tilbage til den egn, hvor han havde rod. Ved folketællingen 1845 boede han og hans kone i Vemmeløse smedie i Gimlinge sogn. I huset hos dem var hans 29-aarige ugifte søster, Ellen Pedersdatter, og her øge-

*) Viet 2. dec. 1843 i Gunderslev kirke. Forlovere var murer Petersen i Kirkehuset og skomager Lund i Brohuset. (Gunderslev kirkebog).

***) Født paa faderens 25. fødselsdag den 8/4 1844, døbt i Aversie kirke den 12/5. (Aversie kirkebog).

des børneflokket støt. De fik i alt seks, fire piger og to drenge³⁵).

Om smeden i Vemmeløse er der blevet fortalt, at han ikke var helt uberørt af det kristelige røre, der i disse aar gik over hans hjemegn, som af biskop Mynster spottende benævnedes „det hellige land“. Men i modsætning til den store part af de vakte, der vel spaltedes i en grundtvigsk og pietistisk retning, men iøvrigt holdt fast ved folkekirken, valgte Peder Pedersen omsider at træde helt udenfor. Det skete dog først paa et ret sent tidspunkt. Ved folketællingen 1870 anføres under „trosbekendelse“, at smeden og hans kone hørte til „den grunnetske frimenighed“, hvorimod det om sønnerne, den 24-årige Peder og den 12-årige Jens Peder, hedder, at de hørte til „dansk folkekirke³⁶“. Senere indtraadte Peder dog ogsaa i Grunnets frimenighed, der var oprettet 1855 i København, men som hurtigt fik filialer rundt om i landet³⁷), bl. a. i Dalmose, hvor der kort før aarhundredskiftet opførtes et kapel, „Emaus“, som endnu er i brug. Flere af den gamle Vemmeløse-smeds børnebørn, som endnu lever, er døbt af menighedens stifter, Niels P. Grunnet. Sønnen Peder, der blev smed i Vemmeløse efter faderen, solgte senere smedien og købte en gaard i den del af Sønder Jellinge, som hører til Hyllested sogn³⁸). Baade han og hans søstre havde adskillige børn, hvoraf flere endnu lever³⁹).

Den Peder, som efter familietraditionen døde ugift og alene, blev saaledes i virkeligheden stamfader til en ret stor slægt. Hans skæbne blev altsaa ikke saa bitter endda, omend den kunne være bitter nok.

Kildehenvisninger:

- 1) Fæsteprotokol for Holsteinborg gods 1701—1800. 2, 3, 4) Fuirendal kirkebog 1717—1811. 5) F. Jacobsen: „Fuirendal sogns historie“ og Erl. Petersen: „Af en bondeslægts historie“. 6) Meddelt af afd. gdr. Peter Petersen, Skafterup. 7) Fuirendal og Kvislemark kirkebøger. 8) Peter Petersen, Skafterup. 9, 10) Fuirendal kirkebog. 11) Peter Petersen, Skafterup. 12) Skiftedokumenter for Holsteinborg gods 1707—1818. 13) Fuirendal kirkebog. 14) Peter Petersen, Skafterup. 15) Fuirendal kirkebog. 16) Skifteprotokol for Fuirendal 1837—50. 17) Lægdsrulle for Fuirendal 1791 og for Venslev 1792. 18) Fuirendal kirkebog. 19) Fæsteprotokol for Holsteinborg gods 1795. 20) Lægdsrulle for Fuirendal 1795—99. 21) Stambog for Norske Livregiment (Hærens arkiv). 22) Sev. Kjær: Fra stavnsbaandets dage. 23) F. Jacobsen: „Fuirendal sogns historie“. 24) Folketælling for Fuirendal sogn 1801. 25) Karrebæk kirkebog 1807—14. 26) Meddelt af gdr. Elisa Pedersen, Bendbjerggaard, Skafterup. 27) Fuirendal kirkebog. 28) Karrebæk kirkebog. 29) Folketællinger i Karrebæk 1845—50. 30) Meddelt af Elisa Pedersen, Skafterup. 31) Lægdsrulle for Krummerup sogn 1839. 32) Elisa Pedersen. 33) Skifteprotokol for Fuirendal 1837—50. 34) Elisa Pedersen. 35, 36) Folketællinger for Gimlinge sogn 1845—80. 37) Dansk biografisk leksikon VIII, s. 386f. 38, 39) Elisa Pedersen.

S T A M T A V L E

Sorø Amt 1960

PEDER PEDERSEN, g. m. **ANNE HANSDATTER,**
 f. 1735 i Bisserup, d. 1794 f. 1738, d. 1824 i Skafterup.
 som gaardmand i Skafterup.

<i>Margrethe Pedersdatter</i> (1767—1839), g. m. Peder Dansker (1757— 1826), gartner paa Fuirendal.	<i>Peder Pedersen</i> (1773—1819), g. m. Mette Nielsdatter fra Karrebæk sogn.	<i>Sidse Pedersdatter</i> (1774—1860), g. m. Hans Christensen, gmd. i Tornemark.	<i>Anne Pedersdatter</i> (1776—1863), g. m. Niels Andersen, hmd. i Skafterup.	<i>Lisbeth Pedersdatter</i> (f. 1779), g. m. 1) Peder Maagensen i Tornemark. 2) Hans Mortensen i Kvislemark.
Mariane Dansker, f. 1793.	<i>Peder Pedersen,</i> f. 1819, smed i Vemme- løse, g. m. Ane Margrethe Jensdatter fra Aversie.	Peder, Hans og Christen Hansen.	Peder, Anne og Margrethe.	Maren og Anne Lisbeth i 1. ægteskab, sønnen Peder i 2.
	<i>Peder Pedersen,</i> f. o. 1845, smed i Vemme- løse, senere gaardejer i Sønder Jellinge, Hyllested sogn.			